

non sit talis quoad dignitatem, et consecrationem. Unde quando actus, de quo est sermo, pertinet pure ad officium, et jurisdictionem ordinariam, etiamsi nominetur Episcopus, intelligitur ratione jurisdictionis. Nam character vel dignitas nihil ad talem actum operatur. Secus vero est ubi jurisdictio committitur Episcopis ex speciali delegatione Papæ, ut in multis decretis Concilii Tridentini. Tunc enim non extenditur ad inferiores, ut constat, et videri potest per Decium in capitulo *Quoniam abbas*, de Offic. delegat., numero decimo quinto. In præsentem autem constat jurisdictionem esse ordinariam, non delegatam, et ideo de hac parte nulla est controversia.

12. *Qui prælati excludantur.* — Qui autem excludantur, cum dicitur nullum præter Episcopum posse permutationem approbare, declaratur. Quia non id dicitur propter inferiores, qui non habent potestatem conferendi beneficia, nam de illis constat, et per se notum est, non posse permutationem probare; sed dicitur propter aliquos inferiores prælatos, qui interdum possunt beneficia conferre, de quibus dicti auctores, et fere omnes, dicunt non habere potestatem dandi auctoritatem permutationibus beneficiorum, ac subinde non excusari simoniam, si tantum coram illo prælato, Episcopo prætermissa, permutatio fiat. Quia ille prælatus non est Episcopus, neque quoad dignitatem, nec quoad jurisdictionem, et ideo nullo modo comprehenditur in dicto capitulo *Quærenti*. Advertunt tamen hi auctores quod, licet approbatio permutationis pertineat ad Episcopum, si collatio ad alium pertineat, ejus consensum esse necessarium, et idem de electore, patrono, et similibus; quod est clarum, quia per dicta decreta non privantur alii jure suo, neque cum præjudicio eorum sunt exequenda.

13. *Contraria sententia.* — *Ratione probatur.* — Contrariam nihilominus sententiam in hoc puncto tenet Angel., verb. *Permutatio*, num. 5; Sylvester, eodem, 2, quæst. 2, dicens superiorem sufficientem ad permutationem, non esse solum Episcopum respectu suorum inferiorum, si ad illum talium beneficiorum collatio non pertineat; sed esse posse inferiorem, si ad illum collatio vel institutio spectet. Et hoc videtur sentire Soto, dicto lib. 9, quæst. 5, art. 2, et quæst. 7, art. 2, qui sub disjunctione loquitur de Episcopo, vel eo ad quem collatio spectat; ipse autem hoc non disputat, sed supponit; Sylvester vero solum probat ex cap. *Ad hæc*, § ultimo, de Offic. Ar-

chid., et cap. *Super eo*, § ultim., de Offic. delegat. Verumtamen illa jura ad summum probant, tunc non esse usurpandam collationem beneficiorum ab Episcopo, sine consensu eorum ad quos pertinet, ut etiam fatetur prior communis sententia; non tamen probant quod sine auctoritate Episcopi possit fieri permutatio. Apparentius induci posset cap. unic. de Rerum permutatione, in 6: *Illos tamen, qui secundum formam juris sua beneficia in eadem diocesi ad tuam collationem spectantia permutare volentes*, etc.; expendo etenim particulam illam, *ad tuam collationem spectantia*. Quia per eam indicantur permutationes beneficiorum, non pertinentium ad collationem Episcopi, ad eum non spectare. Et licet Gloss. ibi dicat, verba illa non esse juris, sed narrationis facti, non satisfacit; tum quia id non potest satis ex textu colligi, cum omnia illa verba sint Bonifacii conditoris jus; tum etiam quia, licet demus sumpta fuisse ex propositione facti, seu quæstionis, nihilominus recte ex eis colligimus, et Episcopum interrogantem intellexisse ad se non pertinere beneficiorum permutationem, nisi quorum collationem habet, et Pontificem tacite illum sensum approbase. Ratione potest hæc sententia suaderi, quia in permutatione ideo requiritur superioris auctoritas, quia nec unius beneficii renunciatio potest esse valida sine prælati consensu, nec potest novum beneficium obtineri sine prælati collatione; ergo si ad aliquem inferiorem prælatum pertinet resignatio, et collatio talium beneficiorum, illius auctoritas sufficit ad concludendam et exequendam permutationem, nec Episcopus poterit tunc se intromittere, cum ad illum non pertinet institutio aut destitutio talium beneficiorum. Et confirmatur, quia jam ille inferior prælatus habet jurisdictionem episcopalem, saltem quoad provisionem talium beneficiorum (nam talis potestas ordinarie propria est Episcoporum, cap. *Omnes basilica*, 9, quæst. 7); ergo quoad tales actus, recte comprehendendi potest nomine Episcopi. Et ita solvitur fundamentum contrariæ sententiæ, et ampliatur jus in re favorabili. Nam frustra (ut inquit) fit per plura, quod potest fieri per pauciora; cum ergo collatorum consensus necessarius sit, et ibi Episcopus nihil fere cooperetur, ad quid sunt onera et gravamina multiplicanda?

14. *Prima sententia in praxi servanda, quamvis posteriori valde sit verisimilis.* — Hæc posterior sententia, si vim rationis spectemus, videtur mihi valde verisimilis; quia tamen

difficile est in re morali, a receptissima sententia recedere, tutius censeo admonere ut in praxi illa servetur, ubi consuetudo præscripta aliud non habuerit. Nam ubi prælatus, ad quem pertinet collatio, habet consuetudinem approbandi permutationem beneficiorum, communis etiam sententia fatetur, saltem titulo præscriptionis posse id facere ratione jurisdictionis episcopalis præscriptione comparata ad illum effectum. Ubi autem non fuerit tale jus præscriptione acquisitum, ex vi juris communis defendi optime potest, approbationem permutationis ad Episcopum pertinere ratione jurisdictionis episcopalis. Quod ita potest declarari distinguendo duo, quæ in hoc negotio interveniunt. Unum est approbare permutationem et conventionem partium, seu consensibus partium auctoritatem dare, et quasi complere conditionem, ut pactio conditionata transeat in absolutam; aliud est exequi permutationem acceptando resignationem, et novam collationem faciendo. Primum ergo pertinet ad Episcopum, d. cap. *Quærenti*, et non ad inferiorem collatorem, nisi jurisdictionem episcopalem etiam habeat. Secundum autem pertinebit ad inferiores, quando beneficiorum collatio ad illos, et non ad Episcopum pertinet, et ita fieri non poterit ab Episcopo, nisi de consensu illorum. (Quid autem facere possit Episcopus, si ipsi nolint consentire, tractant allegati Doctores, in quibus videri potest, quia neque ad nos pertinet, neque ad explicandam simoniam necessarium est). Et quia in d. cap. unic. sermo est de permutatione quoad utrumque, et præsertim quoad executionem, ut patet ex verbis illis: *Et in manibus tuis ipsa resignent*, ideo in particulari exprimuntur beneficia ad collationem Episcopi pertinentia. Ratio autem reddi potest, quia permutatio beneficiorum, licet in rigore sit distincta a translatione personarum, tamen regulariter non fit sine illa, sæpe quoad loca, et fere semper quoad munera et officia: translatio autem personarum, quia multum interest Ecclesiæ, ad Episcopum spectat, ut sumitur ex cap. *Mutationes*, 7, q. 1, et notatur ab allegatis Doctoribus, et ab Innocentio et aliis, in cap. *Nisi cum pridem*, de Renunciatio. Et ratio est, quia ad Episcopum ex suo munere pertinet curam habere universalis boni totius diocesis. Merito ergo permutatio, quatenus translationem includit, ad Episcopum approbationem pertinet, quia interest Ecclesiæ, et diocesi, ut cum ejus utilitate, vel saltem sine dispendio et incommodo illius fiat.

Executio vero, ad quem spectat collatio, remittenda est, quia non debet cum illius præjudicio permutatio fieri. Et hanc rationem tetigit Zabarel., in d. Clem. unic., quæstione 8; qui videri potest cum aliis, qui ibi allegantur.

15. *An aliquando fieri possit permutatio sine superioris interventu.* — *Ratio dubii.* — Quarto, inquiri potest circa eandem assertionem, an illa generalis regula patiatur aliquam exceptionem, ita ut aliquando possit licite fieri aliquarum præbendarum permutatio ex privatorum mutuo consensu, sine interventu superioris. Ratio autem dubitandi est, quia Innocentius, in d. cap. *Quæsitum*, docet regulam procedere primo, in præbendis, quæ in diversis ecclesiis sunt; secundo intra eandem ecclesiam in præbendis, quæ diverso jure censentur, quia habent diversa onera vel munera. At vero si sint præbendæ ejusdem ecclesiæ, et ejusdem rationis, dicit posse sine simonia privatim permutari: *Bene potest* (inquit) *unus canonicus unam præbendam cum alio permutare*. Subjungit vero hanc limitationem: *Dummodo collatio præbendæ non pertineat ad investituram alicujus, quia tunc videtur, quod ejus debeat requiri consensus*. Sequitur Gloss. ibi, verb. *Episcopus*, et pro ratione allegat caput *Sanctorum*, d. 70, quia ibi dicitur debere clericum perpetuo manere in ecclesia, ad cujus titulum ordinatus est, significans quando in permutatione non fit translatio a loco, vel a munere, tunc fieri posse privata auctoritate. Consentunt in eandem sententiam Cardin. et Immol., ibidem, sed ita exponunt, ut præbendarum possit fieri permutatio, non titularum, nam præbendæ per se spectatæ temporales sunt, et ita in earum cambio non committitur simonia, nec etiam fit alienatio earum, quia in eadem ecclesia manent.

16. *Resolvitur nullam dari exceptionem in regula posita.* — Dicendum nihilominus est, nullam esse exceptionem admittendam in regula posita. Ita docent Hostiens., Panormit., et alii communiter, in d. c. *Quæsitum*; Zabarel., dicta Clem. unic., num. 8. Sequitur Angel., verb. *Permutatio*, num. 4; Tabien., verb. *Beneficium*, 3, num. 15. Et fundamentum est, quia prohibitio juris generalis est, et absque ulla exceptione: quomodo ergo possumus nos illam admittere? Maxime, quia nullo modo potest opinio Innocentii convenienter intelligi aut explicari. Quia, si sermo sit de beneficiis quoad titulum, manifestum est non posse unquam fieri permutationem illorum, propria

auctoritate permutantium, quia nullus potest seipsum suo titulo privare, nisi consentiente praelato renunciationi ejus, nec etiam potest novum beneficium alicui conferri sine praelati collatione, ut est notum in jure, tit. de Renunc., et de Instit., et de Regul. Juris, in 1. Et ita omnis hujusmodi permutatio non solum de jure, sed etiam de facto impossibilis est, stante natura, et modo institutionis beneficiorum ecclesiasticorum. Si autem aliquod pactum secreta fiat, et postea executio procuratur, non declarato pacto, erit simonia contra jus positivum, ut declaratum est.

17. Si vero sit sermo de præbendis, ut annexis suis titulis, impossibile etiam est inter illas fieri permutationem auctoritate privata, quia non possunt a titulis separari auctoritate privatorum. Quod in hunc modum declaro, quia unus canonicus non habet jus ad fructus præbendæ, nisi medio spirituali officio, ad quod tenetur ratione sui tituli; sed semper retinet eundem titulum; ergo ad idem officium tenetur; ergo ratione illius nunquam poterit consequi aliam præbendam, vel alios fructus nisi illos qui sunt annexi tali titulo, quia semper sunt illi annexi, et non alteri; ergo impossibilis est etiam de facto talis permutatio præbendarum. Accedit, quod etiam permutatio bonorum annexorum, propria auctoritate facta, est in jure prohibita, et ideo de illis etiam, ut talia sunt, privata facere pacta, esset simoniacum. Tertio vero modo posset intelligi duos canonicos commutare inter se fructus præsentis, vel futuros, præbendarum suarum; vel, si habeant certas possessiones suis præbendis annexas, posse illas commutare inter se, quoad usus tantum, vel usum fructum personalem et temporalem, qui ad eos pertinere potest. Et hoc sine dubio fieri potest licite, quia in eo contractu, non præbenda, sed fructus præbendæ commutantur, qui etiam vendi possent, vel locari, quia ut sic mere temporales sunt. Tamen si hoc tantum voluissent Innocentius aut Cardinal., non oporteret distinguere de præbendis ejusdem vel diversæ rationis, imo nec in eadem vel diversis ecclesiis, quia fructus sicut pro arbitrio dominorum possunt vendi, vel dispensari, ita et permutari, sive diverso, sive simili titulo comparentur, et sive in eadem ecclesia, sive in diversis. Hæc autem non est limitatio neque exceptio a generali prohibitione, ut constat, et ideo nullam hic adhibere necesse est.

CAPUT XXXIII.

AN BENEFICIUM ECCLESIASTICUM POSSIT ABSQUE SIMONIA CUM PENSIONE PERMUTARI?

1. *Status questionis.* — Hæc quæstio propriam difficultatem habet, et ideo in particulari eam tractamus. Supponimus autem non posse absque simonia fieri talem permutationem per solam voluntatem permutantium, sine auctoritate praelati competentis; hoc enim evidens est ex dictis in cap. 31 et 32. Difficultas ergo est, an saltem in manibus praelati possit fieri talis permutatio, et quis ille praelatus esse debeat? Et hoc modo tractarunt hanc quæstionem Canonistæ, qui dubitant et de capacitate materiæ, an, scilicet, illa duo sint permutabilia, cum pensio temporale quid sit, beneficium autem spirituale, et consequenter etiam de potestate praelatorum Ecclesiæ ad talem permutationem faciendam, etiam de Summo Pontifice, quia videtur esse contra divinum jus, ut videre licet in Paulo Rom., tractat. de Pension., cap. 7, § *Venio*, etc.; Gigant., eodem tract., quæst. 33; Caccialup., eod. tract.; Feder. de Sen., tractat. de Permut. benef., quæst. 9; Bellar., eod. tract., quæst. 11, num. 4, qui referunt antiquiores. Sed breviter supponenda est distinctio de pensione mere temporali, et de spirituali, quam supra explicavi. Item distinguitur a prædictis canonistis, in eam quæ instituitur et exigitur in titulum beneficii, vel est mere temporalis, nec agnoscunt aliquam mediam. Sed nos diximus supra illam pensionem, quæ exigitur in titulum beneficii, præstimonium potius dicendam esse quam pensionem. Et illam, quæ retinet esse pensionem (ut sic dicam), si clericalis sit, esse nunc spirituales; si vero sit laica, esse temporalem; ita ergo nunc loquimur.

2. *Pensio in titulum beneficii erecta potest cum beneficio permutari, etiam in manibus Episcopi.* — Dico ergo primo: si pensio in titulum beneficii erecta sit, permutari potest cum beneficio, etiam in manibus Episcopi, et juxta jus commune. Ita tenet Joan. Andr., cap. unic. de Rer. perm., in 6; et ibi Collectan., quem refert Bellarm. Idem tenet Feder. Senens., in tract. de Benef. permut., q. 14. Et sumitur ex Cardinal., in Clement. unic. de Præbend., q. 12. Et ratio est clara, quia talis pensio revera est beneficium, sicut de præstimoniiis supra diximus. Contra hoc vero sentire videtur Bellarm. supra, citans Guiliel.; sed

loquitur, quando pensio non est instituta vere in beneficium, sed loco beneficii data, de qua mox dicemus. Clarius contradicit Paul. Roman. supra, dicens jure communi non posse fieri talem permutationem, referens Zabarel. et Immol., qui aperte loquuntur de pensione, quæ non data est in verum titulum beneficii. Nec video probabilem rationem pro illa sententia, ut contraria assertioni positæ, et magis patebit ex dicendis.

3. *Pro spirituali pensione permutari potest beneficium auctoritate Papæ, non vero alterius.*

— *Objectio.* — Dico secundo: pro spirituali pensione permutari potest beneficium auctoritate Papæ, non vero inferiorum praelatorum. De hac conclusione pauca dicunt auctores, quia vix faciunt mentionem talis pensionis, sed omnem pensionem, quæ non datur in titulum beneficii, tanquam temporalem judicant. Supposita tamen veritate talis pensionis, ejusque spiritualitate supra explicata, videtur clara prior pars assertionis, licet posterior videri posset dubia. Utraque vero simul ostenditur primo, in pensione posita super idem beneficium: ut si Petrus habeat beneficium, de quo solvit pensionem Joanni, posset fieri permutatio, ut Joannes accipiat beneficium, et pensionem Petro solvat. Quia in illa permutatione intercedit resignatio beneficii in favorem tertii, et ex hac parte non potest approbari ab Episcopo; deinde intercedit translatio pensionis in alium, quam non potest Episcopus concedere. Ergo ex utroque capite excedit potestatem Episcopi, non vero Papæ, qui utrumque potest concedere, ut constat, et in superioribus dictum est. Dices: ponamus Papam dedisse pensionem Petro super beneficium Pauli, cum potestate transferendi in quemcumque voluerit; ergo tunc poterunt inter se dicto modo commutare in manibus Episcopi, quia, licet Paulus resignet beneficium in favorem Petri, non renunciat simpliciter, sed causa permutationis: hæc autem resignatio causa permutationis acceptari potest ab Episcopo ex jure communi, ut patet ex c. *Quæsitum*, cap. unic., Clem. unic., de Rer. permut. Respondeo, probabile fortasse hoc esse, præsertim si consuetudo ita habeat; mihi tamen videtur non posse fieri de rigore juris, quia illa non est propria permutatio beneficiorum, quæ sola conceditur Episcopo, ut constat ex d. c. *Querenti*, et statim iterum dicam. Addo etiam, facultatem transferendi pensionem intelligi puram et sine pacto, et ideo non extendi ad translationem faciendam ex pacto

recipiendi aliquid, etiam spirituale. Quia etiam hoc pactum est jure communi prohibitum, et approbatio illius non est commissa Episcopo in jure. Unde facile constat assertionem procedere de quacumque pensione spirituali super quodcumque beneficium imposita, quia quando illa pro beneficio permutatur, commutatur spirituale pro spirituali; ergo non est prohibita jure divino talis commutatio: ergo si fiat auctoritate Papæ, nulla est simonia. Et idem erit, si Papa det licentiam, quia jam tunc fit auctoritate illius, nec dare illam licentiam est per se malum, quia semper conceditur cum ordine ad approbationem alicujus praelati, vel clerici, cui Papa committat vires suas.

4. *An Episcopus possit hanc permutationem facere?—Negativa pars eligitur.*—De secunda vero parte assertionis est nonnulla controversia, an Episcopus possit hanc permutationem jure ordinario facere et probare. Aliqui enim affirmant, quia pensio spiritualis, licet in rigore beneficium non sit, venit tamen nomine beneficii, late loquendo, et in ordine ad favores, argum. c. *Postulasti*, ubi is, qui habet ab ecclesia congruentem sustentationem ex titulo spirituali, scilicet vicariæ perpetuæ, censetur habere beneficium ecclesiasticum; ergo idem dici potest de pensione; ergo sub potestate, quam habet Episcopus ad approbandam permutationem, comprehendi potest hæc permutatio beneficii cum pensione. Sed nihilominus probabiliorem existimo partem propositam, quam intendit Bellarminus supra, et eandem tenet Paul. Rom. supra, referens multos. Affert autem multas rationes, quarum aliquæ procedunt de pensione mere temporali; aliæ tales sunt, ut etiam pensiones datas in titulum beneficii comprehendere videantur; aliæ videntur eo tendere, ut etiam Pontifici hæc potestas negetur, contra priorem partem nostræ assertionis; ac denique nonnullæ ex illis rationibus magis ad nomen permutationis, quam ad rem pertinere videntur, ut in sequentibus attingam. Ratio ergo unica hujus partis est, quia, licet pensio hæc spiritualis sit, non tamen est beneficium, nec est perpetua, nec natura sua transfertur in alium, nec per canonicam institutionem confertur; inferioribus autem praelatis tantum concessum est, ut permutationes beneficiorum facere, et tractatus, seu conventiones permutare volentim approbare valeant, eisque auctoritatem dare; ergo non possumus jura extendere ad permutationem beneficii cum pensione.